

Porcica a hátizsákban

Vasárnap délután hazafelé tartottak nagyanyótól, anya, apa és Lizi. Apa megállás nélkül tüszentgetett a kocsiban.

– Mondtam, hogy vedd a hátadra a pokrócot, mert hideg van – korholta anya.

– Nem fáztam meg, jól vagyok – szabadkozott apa.

Rövid időn belül azonban annyira eluralkodott rajta a nátha, hogy kénytelen volt lehúzódni az út szélére, és anya vette át a vezetést.

– Látod, megmondtam. Mindig ezt csináljátok, hiába beszélek, s persze ha megvan a baj...

És anya csak mondta, mondta, mint mindig.

– Lizi, van nálad zsebkendő? Az enyém elfogyott – nézett hátra apa könnyes szemekkel Lizire.

– Persze, apa, adok – válaszolta Lizi, és benyúlt a kis hátizsákjába. – Kereselem – tette hozzá sietve.

Lizi hátizsákjában mindig minden volt, csak éppen az nem, ami kellett volna. Rettentő sok fontos dolgot kellett mindig bepakolnia, ha csak egy napra is mentek nagyihoz, mint például a rongy (már kibírta nélküle, de azért hosszú útra jól jöhet), a hajcsatok, a babaruhák, a gesztenye, a

kagyló, amelyet Albániából hoztak, zsinórok, bicska, és még sorolhatnám. Soha nem engedte, hogy a csomagtartóba tegyék a hátizsákját, mivel sohasem lehet tudni, mikor kellhet valami. Most azonban biztos volt benne, hogy van papírzsebkendő a zsákban, csak meg is kéne találni. Már majdnem kiborította az egészet a hátsó ülésre, amikor valami puhába nyúlt. Mi lehet ez? – csodálkozott, hiszen most nem hozott se plüss, se babaruhát. Óvatosan bekukkantott a zsákba. Két mosolygó szem nézett vissza rá. Lizi majdnem felsikított.

– Mi lesz, Lizikém, van, vagy nincs?

– kérdezte ekkor apa sűrűtően.

Abban a pillanatban a zsákból kirepült egy csomag papírzsebkendő, éppen apa ölébe.

– Jól célzol. Kösz! – nevetett apa, és már fújta is az orrát.

Lizi sápadtan ült a hátsó ülésen. Hátizsákjában pedig még mindig ott mosolygott a kis csillogó szempár. Porcica volt az.

Szeretett mindenhová bebújni, és gyakran elrejtőzött Lizi hátizsákjában is, most azonban elaludt benne. Anyáék sietve indultak, és Lizi nem vette észre, hogy a zsákjában a szinte súlytalan Porcica is ott lapul.

De miért rémült meg ennyire a barátjától Lizi? Ő tudta már, apa miért lett hirtelen náthás: mert allergiás a porra. Porcicát legtöbbször a könyvtárba száműzték, amikor apa is nagyinál volt, vagy a nagyfi hálószobájába zárták. Ezúttal is ott játszottak Lizivel, s miután a kislány kiment ebédelni, ő bevackolta magát a zsákba.

Most mi legyen? – töprengett Lizi. Ki nem dobhatja a kocsiból, ahhoz már nagyon messze vannak nagyfi házatól, Porcica nem találna haza. Viszont már nincsenek olyan messze az otthonuktól, addig semmiképpen nem szól semmit. De mi lesz otthon? Szegény apa...

Hazaértek végre. Lizi rohant is a szobájába.

– Hová olyan sietős? – kérdezte anya.

– Eszembe jutott, hogy még van egy kis leckém – füllentette Lizi, és becsukta maga mögött az ajtót.

Kioldotta a hátizsákját, és kiengedte belőle Porcicát. Kész szerencse, hogy nem nyávog – gondolta Lizi, miközben mérgesen csípőre tette a kezét, és összeráncolta szemöldökét:

– Mondd, ezt mégis hogy gondoltad?

– Én sehogy. Csak elaludtam. Te hoztál el.

– Hát, köszi. Még a végén én leszek a hibás! Most mégis mit csináljak?! Apa bele fog pusztulni az allergiába! És ha nagyfi rájön, hogy eltűntél, belehal az aggodalomba. Jaj, szegény nagyfi, minél előbb értesítenem kell. De jövő szombatnál korábban nem tudlak visszavinni. Addig mi lesz? – Csak úgy dőlt Liziből a düh és az aggodalom.

– Lizikém, minden rendben? – Kopogott be anya a szobaajtón.

– Igen, persze, csak egy... színdarabra próbálok. Ne gyere be, kérek, tudod, csak egyedül tudok próbálni – mondta Lizi hirtelen.

– Ügyes légy! – válaszolt anya. – Félóra múlva fürdés és vacsora, holnap újra koránkelés, úgyhogy ma koránfekvés!

Lizi anya távolodó lépteit fülelte.

– Na jó, ide figyelj – fordult most már higgadtan a rémült Porcicához, s amikor látta, mennyire megijedt a kis pamacs, ölbe vette és megsimogatta. – Mindenekelőtt felhívom nagyfit, és elmondom neki, mi történt, hogy

ne aggódjon. Egy hétig itt leszel, úgyhogy be kell tartanod pár szabályt. Az első és a legfontosabb, hogy a szobából nem mozdulhatsz ki, apa majd egy hétig nem jön be. A többi szabályt még megbeszéljük. Vacsoránál pedig elmondom anyának és apának, hogy mi történt. Rendben?

– Rendben – mondta Porcica, és apró, csillogó szemei újra mosolyogtak. Majd megkérdezte: – Megnézhetem a könyveidet?

– Hát persze! – nevetett most már Lizi is vidáman. – Úgyis mennem kell fürdeni és vacsorázni, addig olvasgass csak.

Lizi felhívta nagyit, aki persze már aggódva kereste Porcicát. Megbeszélték, hogy az lesz a legjobb, ha Lizi mindent elmond anyának és apának, a következő szombaton pedig szépen visszaviszik Porcicát nagyihoz. Fürdés után a vacsoránál mégis nehéz volt megszólalni. Lizi nem tudta, hogy is kezdje.

– Már nem is tüszentesz, apa, jobban vagy? – kérdezte végül.

– Igen, már teljesen jól vagyok. Mondtam én, hogy nem fáztam meg. Valami a kocsiban lehetett, biztos vagyok benne. Majd holnap elviszem és kitakarítatom.

– Hát az az igazság, hogy valóban a kocsiban volt – mondta erre Lizi olyan halkán, hogy alig értették.

– Mi volt a kocsiban? – kérdezett vissza apa.

– Hát Porcica – sütötte le a szemét Lizi.

– Porcica a kocsiban? Hogy került volna oda? Hogy érted ezt, kislányom? Elhoztad Porcicát nagyitól? – Anya és apa csodálkozva és kérdőn néztek Lizire.

– Nem én – hebegte. – Vagyis igen, de nem tudtam róla. Míg ebédeltünk, bebújt a hátizsákomba, és nem vettem észre. Elaludt, és csak a kocsiban ébredt fel, én pedig csak akkor vettem észre, amikor apának papírzsepit kerestem. Úgy megijedtem, nem mertem szólani.

Anya nevetni kezdett.

– Persze, most bezzeg nevensz. Látod, hogy nem is fáztam meg, mondtam én! – tette magát apa, hogy duzzog, de már ő is nevetett.

Lizi megkönnyebbülten nézett szüeleire, aztán újra megszólalt.

– Most a szobámban van, mondtam neki, hogy onnan nem jöhet ki. Szombaton pedig visszaviszük nagyihoz.

– Egy egész hétig nem mehetek be a szobádba? Hogy fogom ezt kibírni? – siránkozott apa.

– Majd vigyázok, nehogy felporszívózzam – mosolygott anya.

Lizi boldogan szaladt fel vacsora után a szobájába, és újságolta a jó hírt: Porcica egy hétig az ő szobájában lakhat. Már örült, hogy így alakult.

Apa a nappaliban kapott esti puszit, és esti mesét anya olvasott. Porcica az ágy végébe kuporodott, onnan hallgatta. Teljesen el volt varázsolva az új élménytől. Neki még senki nem olvasott esti mesét. Igaz, most sem egészen neki szólt, de Porcica magáénak érezte.

Reggel, mire Lizi felkelt, Porcica már az íróasztalon ücsörgött, és az olvasókönyvet tanulmányozta.

– Milyen izgalmas! Ezt olvassátok az iskolában? Nagyon jó lehet nektek! És láttam azt a számos könyvedet is. Varázslatos! Igaz, nem értettem, de szeretném, ha olvasnál nekem belőle. Én számokkal még nem olvastam. Vagy tudod, mit? Inkább vigyél be magaddal az iskolába!

– Jó reggelt – ásított Lizi. – Muszáj neked ennyit beszélni? Olyan álmos vagyok.

– Ki korán kel, aranyat lel! – rikkantotta Porcica, és ugrálni kezdett Lizi takaróján. – És én megtaláltam! A számokat. Ugye, beviszel a suliba?

– Szó sem lehet róla – mondta Lizi, és felült az ágya szélén. – Ezt ved ki a fejedből. Itthon maradsz, és olvashatsz, de megbeszéltük, hogy a szobából nem mozdulhatsz ki.

– Nem járkálok a lakásban, csak éppen bebújok a táskádba, s egyszerűen csak elsétálsz velem a suliba. Kérlek, tedd meg értem! Soha nem voltam még iskolában.

– Nem lehet. Az kéne, hogy kitudódjon, van egy porcicám, s jól kiröhögjenek, mint Matyit, aki egyszer egy hangyát hozott be, és azt állította, tud vele beszélgetni.

– Miért, nem is tudott?

– Nem tudom, de ez éppen elég volt ahhoz, hogy mindenki kiröhögje, és többet senki nem barátkozott vele, azt mondták rá, hogy gyógyos. Hát köszö, én ebből nem kérek. Tiszta hülyének néznének, ha azt mondanám, hogy van egy porcicám, aki beszél és olvas.

Porcica magába roskadva ült az íróasztalon, és nem szólt többet. Lizi megsajnálta.

– Ne haragudj, én nagyon szeretlek, de mások nem biztos, hogy megértenék.

– De hát én létezem és beszélek – suttogta Porcica.

– Igen, én tudom. Ez nem elég? Maradj csak itthon és olvasgass, mindenkinek az lesz a legjobb.

Porcica felgomolygott a könyvespolc tetejére, és bebújt a könyvek mögé. Majd csak megbékél, gondolta Lizi, s azzal futott mosdani, öltözni, reggelizni. Míg a reggeli készülődés folyt, Porcica az ajtó mögül fülelt.

– Ma te vidd Lizit suliba, kérlek, nekem korán kell indulnom, megbeszélésem lesz – hallotta apa hangját. Porcicának felcsillant a szeme. Ha anya viszi Lizit suliba, akkor elbújhat az iskolatáskában. Anya nem fog tüsszenteni, mert ő nem allergiás, így nem fogják észrevenni, s mégis bejuthat a suliba. Alighogy ezt kigondolta, már hallotta is Lizi közeledő lépéseit. Pillanatok alatt besurrant a táskába. Tudta, hogy este Lizi már becsomagolt, remélte, hogy nem nyitja ki többet. Így is lett. Lizi csak felkapta a táskáját, és indult. Az ajtóból még hátranézett:

– Szia, Porcica! Aztán ne ülj egész nap a könyvek mögött, még beporosodsz – búcsúzott Lizi, saját viccesnek hitt poénján nevetgélve. Nem is sejtette, hogy barátja újra ott lapul a táskájában.

Porcica az iskolában

Lizi letette a pad mellé az iskolatáskát, és indult, hogy letörölje a táblát. Ő volt a hetes, az ő dolga volt, hogy rendet teremtsen az osztályban, mire a tanci megérkezik. Porcica megragadta az alkalmat, és kisurrant a táskából. Még kevesen voltak az osztályban, beszélgettek, senki sem figyelt a földön hempergő Porcicára. El kell rejtőznöm, ha Lizi észrevesz, végem – gondolta, és megcélozta az ajtó mellett a kukát. A kuka mögül majd mindent lát és hall, őt pedig nem veszi észre senki, biztosan nem fognak a kuka mögé kukucskálni. Már majdnem odaért, amikor Lizi kinyitotta az ablakot, hogy szellőztessen. A résnyire nyitott ajtó kitárult a hirtelen támadt huzattól, Porcica pedig kirepült a folyosóra. Igen ám, de ott is nyitva volt pár ablak, s a huzat továbbröpítette. Hömpölygött egyik faltól a másikig, gurult a gyerekek lába között, néha sikerült pár másodpercre valamiben megkapaszkodnia, de mire meg tudta volna nézni, hol van, már repült is tovább. Nekicsapódott egy naplónak, beleakadt egy kontyba, ahonnan valaki továbbpofozta, de mielőtt földet ért volna, a huzat újra felkapta, és beröpítette a lányvécébe. Porcica darabokra hullott szét a sarokban. Itt viszont végre szélcsend volt. Lassan összekaparta magát, s próbálta felvenni régi formáját. A klór csípte a szemét, facsarta az orrát, de nem mert megmozdulni. A